

TRISTAN

Jukka Pakkanen

Jukka Pakkanen

Tristan

SAGA Egmont

Tristan

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2002, 2021 Jukka Pakkanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726930856

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Alessandria

Nimeni ei ole Tristan.

Olen ollut alessandrialaisen tutkintavankilan karussa huoneessa toista vuorokautta. Kun nousen tuolille, näen kaltereiden välistä kaukana luoteessa Alppien rinteitä. Asiani on vähäinen, mutta sen käsittely tuntuu kestävän.

- Tristan haluaa leikkiä junalla! sanoin.

Olin neljän tai viiden ja minulla oli keltainen lyhythihainen paita ja siniset henkselihousut, olin polvillani olohuoneen matolla jonka vaaleanruskeaan pintaan auringonvalo lankesi sälekaihtimen läpi vinoina raitoina.

- Et sinä ole Tristan, hyvä poika! äiti sanoi ja painoi kätensä olalleni. - Sinä olet Christian.

Hän haki paperia ja kynän ja kirjoitti suurin kirjaimin CHRISTIAN , katsoi minua niin että minun täytyi ymmärtää.

- Se on niin vaikeaa, sanoin.

- Mutta sinun täytyy oppia se, äiti sanoi.

Sitten hän haki toisesta huoneesta suuren pahvilaatikon.

Otin laatikosta kiskot ja liitin ne toisiinsa kiemurtelevaksi radaksi pöydän ja tuolien alle. Laatikon pohjalta otin veturin ja vaunut, laskin veturin kiskoille ja kytkin sen perään matkustajavaunun ja tavaravaunun. Työnsin avaimen tummanvihreän veturin kyljessä olevaan aukkoon ja kiersin vedon, juna lähti liikkeelle ja kiersi siristen tuolien ja pöydän alla. Kun veto loppui, panin kiskojen alle kirjan, karttakirjan, se oli sopivan paksu ja leveä. Kiersin uuden vedon. Se riitti kolmeen ja puoleen kierrokseen ja juna jäi mäen juurelle.

Oli kevät.

- Tristan... Tristan... Tristan..., sanoin niin ettei äiti kuullut.

Kirkkaanpunaiset ja hopeanharmaat ja keltamustaraitaiset kalat lipuivat akvaarion vihreässä hämyssä, istuin huoneeni nurkassa karttakirja avattuna polvillani, olin kahdentoista, vieterijuna oli viety ullakkokomeroon, ja ajattelin että lapsuuteni oli päättynyt.

Karttakirja oli tullut meille isoisän jäämistön mukana. Se oli paksu ja painava ja kulmistaan kulunut ja siitä lähti ummehtunut tuoksu. Vietin sen äärellä tuntikausia, löysin kaupunkeja joilla oli kummallisia nimiä, kuvittelin itseni kulkemaan niiden kaduilla ja istumaan niiden puistoissa, mielikuvitukseni kiihtyi ja öisin näin niistä ihmeellisiä unia.

Laskin katseeni kaloista ja aloin liikuttaa sormeani pitkin Afrikan länsirannikkoa. Enugu, Duala, Calabar, Boma...

Muistin seikkailukirjan, jota olin yhä uudestaan lukenut kaverini Markun kanssa. Kolme poikaa oli ajautunut purjeveneellään valtameren saarelle ja joutunut tekemisiin rosvojoukon kanssa. Vihasimme rosvoja, ja kerran Markku haki puukon ja iski rosvot täyteen reikiä. Saaren nimi oli Fernando Póo. Miten kummallinen nimi saarella, ajattelin. En ollut koskaan jatkanut Fernando Póolta merelle, olin jäänyt ajattelemaan poikien kohtaloa.

Rosvojen kuolemasta oli viisi vuotta enkä minä enää ajatellut lapsuuden satuja. Katseeni liukui kohti etelää suurella sinisellä Atlantilla. Ajattelin haikaloja ja merirosvoja ja myrskyjä ja haaksirikkoutuvia laivoja, ja näin nimen Tristan da Cunha.

Tristan da Cunha oli monta pientä saarta ja sen ympärillä avautui valtava meri, se oli puolivälissä Kapkaupunkia ja Montevideoa, se oli kaunein nimi minkä olin kartalla koskaan nähnyt. Ja siinä oli minun nimeni.

Yöllä näin unen.

Olen merirosvolaivan kapteeni ja me viemme aarretta Atlantin yli. Keskellä merta nousee myrsky ja tulee yö, ja me tiedämme kuolevamme. Kuun valo kiiltää mainingeilla ja laiva jatkaa uppoamistaan. Repaleiselta taivaalta laskeutuu suuri valkosiipinen lintu laivan kannelle, jolla toverini makaavat hengettöminä. Lintu kävelee voimakkain askelin luokseni ja ottaa minut siivilleen, nostaa minut korkealle meren ylle. Alhaalla ajelehtii uppoavia laivoja, ja sitten näen suuren saaren jonka keskellä on valoja kimaltava kaupunki. "Tristan!" kuulen kimeän äänen. Lintu kääntää keltaiset silmänsä minuun ja nauraa minulle, päästää minut siiviltään. Alan pudota, putoan ja putoan, saari pysyy koko ajan syvällä alhaalla, ja sitten näen vain harmaan meren.

Aamulla ajattelin, etten ollut voinut nähdä niin hienoa unta vaan olin keksinyt sen. Kirjoitin unen paperille ja talletin sen pöytälaatikkoon.

Kun olen kuollut, joku löytää sen. Hän ajattelee, millainen oli poika joka näki sellaisen unen.

En saanut Tristan da Cunhaa mielestäni, ajattelin sitä väsyttävillä koulutunneilla ja kirjoitin sen yhä uudestaan oppikirjan sivun reunaan.

Kun opettaja puhui maantiedon tunnilla Atlantista, toivoin että hän olisi kertonut muustakin kuin Golfvirrasta ja Sargassomerestä. Silloin minä olisin kertonut Tristan da Cunhasta sellaista mitä kukaan muu ei voinut tietää.

Jouduin pettymään. Oikeastaan sain pettyä, sain pitää Tristan da Cunhan salaisuutena joka kuului vain minulle.

Miksei Markun nimi voinut olla Marcus tai edes Markus, ajattelin. Sellainen nimi sopisi pianonsoittajalle paremmin.

Markulla oli elämässään vain piano, lapsuuden rosvojen jäätyä kirjan puhkotuille sivuille. Näytti hassulta, kun ylikokoisella tuolilla istuva pieni hintelä poika liikutti sormiaan kiihkeästi koskettimilla ja päätään nyökyttäen antautui soitolleen aivan kuin maailmassa ei olisi muuta kuin Chopin ja Mozart.

Hienosti kalustetun olohuoneen laidalla istui hänen äitinsä. Aina välillä hän siirsi katseensa Markun vilistävästä sormista minuun ja hymyili. Hän oli hyvin kaunis mustahiuksinen nainen. Hän oli kuin jostain muualta, kaukaa etelästä.

Hän voisi olla Tristan da Cunhalta, ajattelin. Lapsena hän olisi nähnyt valkokylkisten matkustajalaivojen ja mustapiippuisten rahtilaivojen liukuvan merellä ja kuvitellut ahtaat pimeät ruumat ja salonkien helmeilevän musiikin. Pianon sävelten täyttäessä huonetta hänen hameensa helma nousi yhä ylemmäs. Monena yönä näin hänen valkoisen sukkanauhansa, ja heräsin siihen että pyjamanhousu oli tarttunut reiteen. Nuuhkaisin tahmeaa valkeaa ainetta ja haistoin imelän hajun. Tunsin ylpeyttä, ja vähän häpeää.

Se oli epätoivoista rakkautta, sen täytyi olla sitä myös Markun äidille. Minä olin viisitoistavuotias, enkä ehtisi koskaan varttua mieheksi joka saisi rakastaa häntä. Mutta minun oli käytävä heillä, sillä hän kaipasi ja tarvitsi minua, olin siitä varma.

Sitten meidän rakkaussuhteemme sai särön.

Olin vain harvoin nähnyt Markun isää. Hän oli liikemies ja vietti pitkiä aikoja ulkomailla, komea vaaleatukkainen mies jonka siniharmaissa silmissä oli aina hymy. Poissa ollessaan hän oli valloittanut paitsi asiakkaita myös naisia ja kertonut näille kiehtovia lupauksia. Niin minä ajattelin, ja tunsin vihan sekaista surua Markun äidin puolesta.

Nyt Markun isä oli tullut käymään kotona.

Olin taas kerran kuuntelemassa Markun soittoa ja istuin pianon vieressä. Markku harjoitteli Chopinin etydiä, ja tuskaannuttuaan sen vaikeuteen hän lähti hakemaan huoneestaan helpompia nuotteja. Minä jäin olohuoneeseen yksin, ja odotin kiihkeästi että näkisin hänen äitinsä.

Sitten kuulin makuuhuoneen oven takaa hiljaista kuiskivaa keskustelua. Markku viipyi. Makuuhuoneen ovi raottui, näin sängyn vieressä vilauksen Markun äidin vartaloa jota peitti kiiltävä valkoinen alushame. Hän nosti sen helmaa, pidätellen ja kauan, hän tiesi että minä näin. Ovi avautui lisää, ja näin miehen sormien liukuvan sukalla.

Sillä hetkellä minä tiesin mitä on mustasukkaisuus, ja tunsin katkeraa vihaa miestä kohtaan joka julkesi elää sellaista kaksoiselämää. Ovi painui kiinni, ja Markku palasi nuotteineen.

Hän istui pianon ääreen ja alkoi soittaa, se oli kaunista musiikkia.

Kun hänen äitinsä tuli makuuhuoneesta, lähdin.

Sitten Markku oli vihdoinkin oppinut soittamaan Chopinin etydin alusta loppuun ja pyysi minut kuuntelemaan.

Olohuoneen hienoa pölyä leijui toukokuun auringonvalossa. Markun äiti istui sohvalla minua vastapäätä niin kuin aina, mutta nyt hän piti katseensa koko ajan Markun sormissa jotka veivät etydiä urhoollisesti eteenpäin.

Kun Markku oli lopettanut, ja saanut minut kiittämään vanhempiani ettei minun ollut koskaan tarvinnut koskea pianoon, Markun äiti kertoi menevänsä illalla elokuvateatteriin. Hän arveli filmin varmasti kiinnostavan minua, koska sen päähenkilö oli löytöretkeilijä. Hän oli kuullut Markulta, että minun sankareitani olivat miehet jotka etsivät tuntemattomia saaria ja maita.

Hän ei pyytänyt minua mukaansa ja kuitenkin toivoi minun tulevan sinne, ihmettelin. Valitsin paikan salin takaosasta. Saisin nähdä hänet yksinään poissa petollisen miehensä luota ja hän näkisi minut, hän joutuisi ymmärtämään että viisitoistavuotiaskin mies osaa jalostaa mustasukkaisuutta.

Jouduin pettymään, hän ei tullut. Alkukuvat loppuivat, ja kankaalle ilmestyi komea valkopurjeinen laiva aallokkoisella merellä. Muistin uneni, ja tunsin lähelläni hajuveden tuoksun. Markun äiti laskeutui rappusia eikä ollut näkevinään minua.

Hänen seurassaan oli mies, joka ei ollut Markun isä. He kävivät istumaan kolme riviä alemmas viistosti minuun. Taivaalla ajelehti tummia pilviä ja meri velloi, purjelaiva käänsi keulansa kohti saarta jonka jyrkkien kalliorinteiden luona lenteli suuria valkosiiptisiä lintuja. Markun äiti vei kätensä miehen niskaan ja painautui tätä vasten. Laiva pyrki raivoavan aallokon halki saaren rantaan, joutui kääntymään takaisin. Mies sanoi jotain